

Formanden: Folketingsmanden for Københavns 7de Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Fraenkel: Jeg vil kun gøre det ærede Medlem, der nylig talte (P. Th. Nielsen), opmærksom paa, at Antallet af Ansøgere til en Stilling ikke kan bruges som Maalestok for Tilstrækkeligheden af den Lønning, som gives i denne Stilling, thi der kan være mange Ansøgere til en Stilling, som i og for sig er daarligt lønnet. Hertil kan der være forskellige Grunde; der kan være almindelig Nødstilstand i den Klasse, som Embedet særligt er bestemt for, der kan ogsaa være saadanne svingende Konjunkturer, at der er almindelig Stemning for hellere at søge noget lidt, men sikkert end at give sig Konjunkturerne i Vold, og der kan være mange andre Grunde. Det er en meget almindelig Opfattelse, at man kan bedømme en Lønnings Tilstrækkelighed efter Antallet af Ansøgere, men det er ikke rigtigt.

Christian Rasmussen: Der er under denne Finanslovbehandling af en hel Del ærede Medlemmer talt om Statsbanernes Forhold, og jeg kan for mit Vedkommende ikke modstaa Fristelsen til ogsaa at komme lidt ind derpaa. Jeg skal ikke komme synderligt ind paa den sørgelige Ulykke ved Bramminge, men jeg kan dog ikke undlade at skænke den et Par Ord. Der er saavel her i Salen som i Pressen talt meget om, hvor Ansvar for den sørgelige Hændelse rettelig burde lægges, og saa godt som alle, der har udtalt sig derom, har været af den Anskuelse, at Ansvar burde lægges paa den øverste Administration. Jeg er noget tilbøjelig til at tro, at man her har Ret, dog ikke saaledes, at jeg mener, at den øverste Administration kan være til Stede alle Vegne og passe paa, at de underordnede Tjenestemænd gør deres Pligt, og jeg mener heller ikke, at det burde være saadan. Direkte Skyld i Ulykken har vel den øverste Administration neppe, men helt frakende den et indirekte Ansvar kan man sikkert ikke. Ganske vist siges der i et af de afholdte Forhør, at en Ordre, der er givet med Hensyn til Personalets Forhold ved Sporrettelser, ikke er efterlevet af det mere underordnede Personale, der havde Tilsyn med Sporet og det paagældende Arbejde. Det kan muligvis være rigtigt, men her kommer jeg til noget, som jeg tror vil godtgøre, at den øverste Administration har nogen indirekte Skyld. Det er muligvis rigtigt, at en Or-

dre ikke er blevet efterlevet, men mon dette ikke for en stor Del skulde ligge i, at der af Administrationen udstedes Ordre, jeg kan gerne sige i Dyngewis, Ordre, som det ofte er umuligt at efterleve, og som en stor Del af det underordnede Personale slet ikke kan sætte sig ind i? Vi har haft Eksempler paa det tidligere; for en Del Aar siden havde jeg Lejlighed til at omtale dette Forhold med Ordresamlingen. I nogen Grad tror jeg, den er blevet simplificeret, men efter min Opfattelse ikke i tilstrækkelig Grad, og det er endog meget ofte sket, at der er udstedt en Ordre, uden at den tidligere Ordre om samme Sag er blevet hævet. Det sløyer selv sagt Personalet og gør det nervøst. Alle disse Ordre og Kontraordre bidrager i overordentlig Grad til, at der i vanskelige Situationer ikke altid handles, som der burde, og at der i mange Tilfælde slet ikke handles efter Konduite.

Jeg tror derfor, at man yderligere burde indskrænke Statsbanernes Ordresamling, ja indskrænke den til det mindst mulige og søge at udvikle Personligheden hos den enkelte Tjenestemand; thi til syvende og sidst er det altid paa en enkelt Person, det hele hænger. Man kan anskaffe og indrette saa mange mekaniske og andre Sikkerhedsmidler, man vil, det hjælper altsammen ikke det ringeste, hvis en Person i det givne Øjeblik svigter; det har vi set ved adskillige Lejligheder. Efter Ulykken ved Gentofte for en Del Aar siden anskaffede man en ny Vakuumbremse, der skulde være fuldstændig sikker, og det er meget muligt, at denne Bremse er bedre end den, man tidligere havde benyttet, men hvis en Lokomotivfører en skønne Dag af en eller anden Grund ikke fuldt ud gør sin Pligt, hjælper det udmærkede mekaniske Hjælpemiddel ikke det fjerneste. Jeg tvivler ikke om, at hvis der af en af de paa Banelinien ved Bramminge arbejdende Banearbejdere var blevet givet Toget Signal til at køre langsomt, var Ulykken undgaaet. Hvis en af dem havde givet dette Signal og Toget havde sat sin Fart ned til den Hastighed, man almindelig kører med under særlig vanskelige Forhold, ca. 30 km i Timen, var Toget blevet paa Skinnerne, og Ulykken var ikke indtruffet. Men ogsaa paa dette Punkt er der noget, der er galt. Maaske har vedkommende simpelt hen ikke turdet give et saadant Signal. Der kunde nemlig meget let tænkes at opstaa Ubehageligheder for de paagældende bag efter. Statsbanerne er nemlig ikke en